

møder ude i hverdagen. Jeg vil gerne endnu en gang appellere til, at man gør noget for at få det sociale forebyggende arbejde i gang, og at man – håber jeg – ude i kommunerne ikke benytter det her forslag, men holder fast i, at det er vigtigt, at børn har en mulighed for at være sammen med andre børn, at det er vigtigt, at børn får nogle udfordringer i hverdagen, er i nogle gode daginstitutioner, og at man så gør oprør mod regeringen og bruger flere penge på daginstitutionerne, så vi får en god kvalitet i daginstitutionerne i stedet for at skære ned, som der er lagt op til med det her forslag.

Kl. 11.10

Tove Videbæk (KRF):

Tilskud til pasning af egne børn eller pengene følger barnet drejer sig jo om, at forældre og børn kan få mere tid sammen, og at forældre i langt højere grad får en mulighed for selv at tage ansvar for deres børn.

Vi er ikke enige med De Radikale Venstre, som siger, at det har negative effekter at give forældre mulighed for at passe egne børn.

Indtil nu har det været sådan, at pengene har fulgt barnet til mange forskellige steder og mennesker, nemlig til daginstitutioner, til naboer, slægtninge, nogle i huset, hvor man bor, eller andre, der ville passe barnet, og det har jo for så vidt været godt. Men der har været en alvorlig mangel, nemlig at også forældrene kunne få mulighed for at være med. Denne mangel tager vi med det her forslag et godt skridt til at få afhjulpet.

Kristeligt Folkeparti havde dog ønsket, at det var alle landets børn, der nu endelig langt om længe fik ret til valgfrihed. Men med dette forslag er det jo faktisk i første omgang kommunerne, der skal bestemme, om forældre i deres kommune skal tilbydes ret til at modtage tilskud til at passe egne børn. Derfor vil det stadig væk – i hvert fald i begyndelsen – kun være de særlig familievenlige kommuner, der indfører muligheden; i hvert fald indtil de ser, hvor godt det faktisk fungerer i andre kommuner.

Samtidig vil der kun gives tilskud til pasning af tre børn. Det synes vi faktisk er et skidt signal at sende. Selvfølgelig skal der være en overgrænse for, hvilken størrelse tilskud man kan modtage på denne måde, det er sund fornuft, det er logik, men at sætte reglerne ved antal børn, synes vi ikke er særlig positivt. Man kunne sætte grænsen ved et beløb, man højst må modtage, eller lignende, men med begrænsning i

børneantal, som der kan ydes tilskud til, sender vi jo det signal, at vi ikke ønsker ret mange børn i familierne i Danmark, og det er jo ikke rigtigt.

I det danske samfund har vi brug for, at der fødes flere børn end i dag, og vi har brug for at signalere, at vi i det danske samfund glæder os over hvert barn, der bliver født.

Vi skal på alle måder give de unge småbørnsfamilier incitament til og lyst til at få børn ved at give dem gode ordninger også med ret til deltid, bedre tilskud til studerende forældre, mulighed for deltidspasning i alle kommuner, således at det i højere grad bliver muligt for de unge familier at få arbejds- og familieliv til at hænge sammen. For er det ikke det, vi hører igen og igen er, hvad flertallet af dem ønsker?

Derfor ville vi også ønske, at tilbuddet ikke blot gælder 1 år, men i de år, hvor man har brug for det, altså indtil barnet kommer i skole.

Der tales om, at det er dyrt, men det tror vi ikke på. Samfundsøkonomisk vil det i høj grad kunne betale sig, tror vi, og også sundhedsmæssigt, for man ved jo, at små børn i daginstitutioner er 20 pct. mere syge end børn, der passes hjemme. Og tænk på, hvad det betyder i forældres mistede arbejdsdage, virksomhedernes mistede arbejdskraft, udgifter til medicin og lægesøg og sygehusbesøg osv.

På det sociale område vil det styrke barnet igennem hele barndommen og ungdommen, at det har fået en rolig og harmonisk start på tilværelsen, som nu den enkelte familie har ønsket det.

Bare kig til Finland, hvor man har haft denne ordning i rigtig mange år. Her går det godt, og de finske børn topper i alle de undersøgelser, der er.

Desuden vil tilskud til pasning af egne børn lette kommunerne for problemer med at skulle bygge nye dagpasningsinstitutioner hele tiden, og i de institutioner, som er, vil der blive mere luft og plads til de børn, der er der. Derfor kan vi jo bruge den her nye situation til at fokusere på kvaliteten i dagpasning – mere rum, mere luft, flere aktiviteter, mere tid til børnene osv.

Debatten om børne- og familiepolitik er i høj grad en ideologisk debat. Den handler om menneskesyn, om værdier, om forholdet mellem menneske og samfund, men den handler også om, hvorvidt familiepolitikken har en selvstændig værdi og plads, eller om den skal underordne sig alle andre politikområder.

Børneudvalget skrev i en rapport for noget siden, at børnefamilierne er samfundets grund-